

тръгне. Тя се тресѣше въ спазмитѣ на мжчителния плачъ, като малко дете, внезапно ужасено отъ страшното, което то е мислило за играчка.

Може би, бѣше вече единъ или два часа. Задъ пердетата, задъ стенитѣ, тамъ по улицитѣ, изъ цѣлия градъ се извършваше мистерията на бунта. До ушитѣ ѝ долитаха далечни пушечни изстрели. Тя лежеше безъ да долавя признацитѣ на общия ужасъ, вцепенена отъ страхъ за мжжа си. Подъ прозорцитѣ откъмъ улицата бързо преминаха конници и сега съвсемъ близо се чуха изстрели.

Тя скочи отъ леглото, мина въ съседната стая презъ преходната врата, която стоеше отворена, и погледна презъ прозореца къмъ улицата. На нѣколко крачки далече видѣ електрическата лампа, а отсреща — съседнитѣ кжщи, съ спуснати завеси на прозорцитѣ, нѣми и пусти. По улицитѣ нѣмаше никого, но съвсемъ наблизо, може би, въ съседната улица се водѣше сжщинско сражение. Наведнажъ гърмѣха стотина пушки.

Обхвана я несдържаностъ. Притискаше ржце до гърдитѣ си и търсѣше прозорецъ, откъдето да види какво става. Дветѣ стаи, кабинета и трапезарията бѣха откъмъ улицата съ четири прозорци. Опита на всѣки, но отново виждаше електрическата лампа на улицата и нѣмитѣ, пусти кжщи отсреща. Не смѣеше да запали електричеството изъ стаитѣ, но когато излѣзе въ вестибюла, видѣ, че бѣ забравила тамъ лампата да гори. Бързо я изгаси и погледна къмъ стѣклата на изходната врата.